

FOTBALOVÉ BEJVÁVALO (Třetí díl vzpomínek pana Josefa Navrátila)

Jednou z posledních vět minulého pokračování jsem zapochyboval o způsobilosti hřiště pod nádražím pro soutěžní zápasy. Jeden pamětník mi ale nedávno potvrdil, že se na něm soutěžní zápasy hrály, a to nejméně po celou dobu našich fotbalových počátků a protože fotka městské fotbalové reprezentace z úvodu onoho minulého pokračování může být z let pozdějších, mohli tito borci ještě v tu dobu šlapat jeho trávník.

Foto je z roku 1957/8 a je na něm základ mužstva, který pak s různými posilami odkopal boje o postup v roce 1960 i potom v roce 1964, kdy už ale byl posílený výrazněji navrátilci z vojny.

Stojí: Zdeněk Hrabaň, Luboš Štěpánek (oba postranní rozhodčí), Jiří Cikán, Jiří Svoboda, Jaroslav Dvořák (náhodný fanda), Josef Prchal, Jaroslav Čvančar, Josef Maloušek, Antonín Kubát, pan Josef Laštovička (rozhodčí). Klečí: Bohumil Beneš, Jan Peca, Alexandr Olyjnyk, Jindřich (Šoulin) Knytl, Francě.

Z našich soutěžních zápasů mám stále v paměti jen dva, protože to byly zápasy veledůležité a pro své pozadí zvláštní, proto si myslím, že si tady své místo zaslouží.

První se začal v roce 1960 a hned po mém příchodu. Od Nového roku začala platit zásadní změna v územním uspořádání státu, kdy třeba zanikl i náš okres ledečský. Z pohledu kopané byl významný především zánik kraje jihlavského, který si mezi sebe rozdělily větší územní celky. S touto změnou politickou souvisela i reorganizace sportovních soutěží, včetně fotbalových. Dobíhající jarní část ročníku 1959-60 měla být dohraná ještě postaru, ale nové soutěže už měly být rozehrané podle nového uspořádání. Nebylo asi snadné po reorganizaci sestavit nové soutěže z mužstev přibližně stejné výkonnosti z nových území, když bylo připuštěno, že k postupu do 1.A východočeské-jih stačí z 1.B třídy jihlavské konečné umístění na prvních třech místech, zatímco v kraji jihlavském se postupovalo jen z místa prvního.

Nevím už z jaké pozice v 1. B začala brzy s jarem „tvrdá“ příprava s jasným cílem dosáhnout alespoň na tu postupovou konečnou třetí pozici. V jeho dosažení jsme věřili i proto, že mužstvo posílilo už v minulých letech několik kvalitních hráčů – mimo Cikána také Vávra, Vratislavský, z vojny přišel Petrů, Šťastný atd. a začínal hrát za dospělé i nadějný dorostenec Jirka Svoboda, na kterého se ale muselo počkat, až se vrátí z vojny. Na ten kýžený alespoň třetí post ještě pořád jihlavské 1. B jsme se sice dotáhli, ale herně moc nepřesvědčovali. Proto se s napětím očekával poslední rozhodující zápas, který měl umístění, a tedy i postup potvrdit a já ho mám v paměti po šedesáti letech dodnes. Proč?

Protože našim soupeřem tenkrát byl Spartak Třebíč B a hrálo se na našem stadionu. Soupeř přijel v sestavě, která nám dávala naději na úspěch – alespoň podle mého úsudku. Pro nás hovořilo rozdílné umístění v tabulce a také jsem hodně jejich hráčů znal. V Třebíči jsem pobýval čtyři roky ve škole

a jeden ze soupeřových borců byl i můj spolužák, kterého měli s sebou dokonce jako utajenou posilu z jejich prvního mužstva, kterému jsem za nemalou protislužbu slíbil mlčenlivost. Takových utajených posil mohlo přijet více a nám potřebný výsledek hodně znesnadnit, ale on byl tehdy opravdu jediný.

Poločas byl nerozhodný 1:1. Ani ve druhém to dlouho na úspěch nevypadalo. Potřebnou výhru jsme přece jenom uhráli, ale až v závěru. Po jednom našem vysokém nákopu směrem na soupeřovu branku a po dopadu míče a jeho odrazu, soupeřův brankář po něm vztáhl ruce tak ledabyle, že mu mezi nimi proklouzl a skončil v síti.

Onen můj spolužák měl dlouho potom při našich školních setkáních jizlivé poznámky o podvodnících. Až na sjezdu možná po třiceti létech z něho vypadlo: „Ty’s to tenkrát nevěděl, že ten výsledek jste od nás koupili?“ Krátce poté mi tu „výhodnou koupi“ potvrdil i Lexa Olyjnyk. Odpověděl stejně, jen dodal, že to přece věděli všichni. Asi na mě zapomněli – a já se tenkrát tak snažil. Nedlouho poté mi ale potvrdilo hned několik tehdejších „spolupachatelů“, že to zdaleka nevěděli všichni.

Je to šedesát let a lze to tedy vůči všem, kteří se na té tajné dohodě podíleli, už asi pokládat za promlčené – stejně by teď už nebylo koho soudit.

Naše výsledky z té vyšší soutěže za moc nestály a následující rok jsme se vraceli do své „milované“ 1. B.

DRUHÝ ZAPAMATOVANÝ SOUTĚŽNÍ ZÁPAS BYL SE SVĚTLOU,

naším dávným rivalem, s kterým jsme měli nevyrovnané účty, protože jsme dlouhé roky prohrávali a často i hodně potupně.

Asi dodnes je světelský Slovan výkonem na stejné úrovni s námi, jako se pohyboval i tenkrát. Naše vzájemné soutěžní zápasy byly vždycky výjimečné. Zájem o kopanou v obou městech výrazně zvedají, a v obou městech jsou diváky mimořádně hojně navštívené. Jeden byl ale tenkrát vyhrocený a asi i navštívený, přece jen o něco více.

Myslím, že to bylo v roce 1964 a hrálo se o první místo a opět o postup do 1. A třídy. První zápas na podzim ve Světlé o jejich tradiční velké pouti jsme také tradičně prohráli. V jarní části se tedy měl zápas odehrát v Ledči. Jak jsem mohl posoudit ze svého pracoviště v Kovofiniši, probíhala kampaň mezi fandou už možná týden a obě strany o výsledku spekulovaly a přátelsky i nepřátelsky se hecovaly. Jako to bylo roky před tím a je asi dodnes.

Výjimečný ale byl hlavně tím, že nás tenkrát podnikový autobus odvezl den před zápasem do podnikového rekreačního střediska na Rohuli na krátké soustředění, kde se mohla na místním hřišti ještě

dopilovat forma a večer třeba v poklidu stanovit strategie zítřejšího boje.

Místo toho po večeři (*podával se bramborový salát a obrovský řízek*) následovala volná zábava. Zatímco vedení, sedící u stolu v jednom rohu jídelny asi probíralo taktiku, naši hoši u stolu v protějším rohu zase bavili dvě studentky z H. Brodu, které se tam v tu dobu připravovaly na maturitu. S námi ale byly v kontaktu už celé odpoledne a s námi i večerely. Denním řádem, vyvěšeném na nástěnce, byla večerka stanovená na desátou, ale některé kluky od studentek oddělit a zahnat je do pelechu, bylo obtížné ještě dost dlouho po večerce. Předzápasovou noc jsme ale prospali nerušeně v hlavní budově, zatímco děvy s větším odstupem v dřevěné chatce, kterou měli pronajatou už dříve.

Druhý den ráno byla rozcvička, skládající se nejdříve z krátkého poklusu lesními cestami, následovalo pár prostných cviků a pak už to byla jen hezká letní procházka na zdravém vzduchu po lese. Studentky samozřejmě nemohly chybět a o zábavu nouzi také neměly.

Po obědě a povinném odpočinku vleže následoval ještě pohovor o stanovené taktice. Posledním úkonem bylo oblečení do dressů. Pak už následoval nástup do podnikového autobusu, který nás dopravil až před bránu stadionu. Příjezd byl načasovaný těsně před začátek zápasu, jak bylo možné někdy vidět v televizi u velkých mužstev.

Zápas se pro nás vyvinul už méně okázale. Za obrovského jásohu sice do branky blíže k městu skóroval náš borec a vedli jsme 1:0. Ve druhém poločase ale hosté vyrovnali za stejného jásohu, z čehož se dalo usoudit, kolik se dostavilo fandů soupeře. Zanedlouho po vyrovnání se povedlo hostům výsledek dokonce otočit. Přes onu popsanou péči, která byla mužstvu věnovaná, přes propracovanou taktiku, přes převahu a přes množství zmařených šancí – jsme nakonec odešli poraženi 2:1. To tedy opravdu n...

Následovala velká ostuda, když se na veřejnost dostala i ta naše příprava před zápasem. Trvalo potom dlouho, než pominuly rýpavé poznámky fandů a známých ze strany soupeře a nelichotivé poznámky i k nám od fandů našich, kteří si asi také museli vytrpět své od světelských.

Čas ale i toto pokrýl prachem zapomnění. Také i proto, že ta tehdejší generace fandů namnoze také už dofančila a hrstka dosud žijících už má asi jiné starosti a už si dávno na ten pro domácí nepovedený zápas, a to výjimečné okolo, ani nevzpomene. Jen pro mojí hráčskou generaci to mohl být neopakovatelný zážitek, který se od ostatních s tímto soupeřem sehraných zápasů mohl přece jen poněkud lišit.

Pokračování příště. Josef Navrátil.